

Publicerad 2005-11-29 00:13 av Bizon

Ett Magiskt Äventyr - en berättelse om liv i en

annorlunda verklighet...

VARGSJÄLAR

Hyddan i tidens mitt,

Moderjords sköte.

Natten öppnade sina evigheter mot jorden, stjärnorna sjöng ljudlöst dånande sin längtan över mörka skogar där det varma livet sökt skydd för vinterns köld.

I en öppning i skogarnas djupa dunkel låg en boplatz för ett jagande folk, som också börjat bruka jorden. Det hade krävts flera generationer av detta släkte för att öppna marken för sådd och skörd. Runt deras hyddor låg deras steniga tegar under den gnistrande snön, i väntan på solens tid.

Men nu – i skogarna sov djuren med svansen över nosen, eller huvudet under vingen och i människors hyddor låg man tätt samman under fällar och filter. Från sparsamt pyrande kol steg röken ur hyddornas tak, letade sej i tunna slöjor mot granarnas toppar. I snön mellan träden gick en upptrampad stig. Från hyddornas kurande samling sökte den en framkomlig väg in i skogens dunkla tystnad.

Där, utom synhåll från byn, på en skyddad plats under de stora träden, flammade en eld. Det flackande skenet från lågorna spreds i en vid cirkel ut i mörkret. Två unga bybor stod helt nära elden för att värma sitt nakna skin. Deras dansande skuggor lekte bland trädens grenar och luften kring bålet darrade av förväntan.

*

Gasell, den ena av de två, en ung kvinna, vred sej sakta runt för att få värmen att spridas till hela sin kropp. Kylan från den vintriga skogen kröp snabbt upp över skinnet. Hon hörde de stora träden susa och såg deras mörka kronor långsamt vagga av och an av i den svaga vinden. Trädens dans och lugna sång dämpade något hennes vilda sinne, men inte mycket.

*

På andra sidan elden stod en ung man som liksom hon värmde sitt skinn genom att sakta vrida sej runt. Hans namn var Varg. Flickan såg glöden i hans ögon som inte bara var eldens återsken.

För flickan var han den finaste och härligaste unga man hon kunde tänka sej och hennes hjärta hade klappat hett för honom sedan deras första möte. Hon visste att det inte bara var kroppens längtan, men den var stor. Det var något annat också, något som hon inte förstod, men som kändes betydelsefullt och viktigt – inte bara för henne och de barn hon bar i sina drömmar – men de aningar som så starkt rörde hennes sinnen saknade

ännu ord och livet var fortfarande fullt av lek. Livets realiteter fanns visserligen, men hon var ung, glad och lycklig.

För ett halvår sedan mötte hon sin Varg. Det var när solen stod som högst, på den finaste festen för "Livets Moder" hon varit med om. Byfolk från både skogar och slättland hade vandrat till det stora mötet. Från hennes by hade det tagit tre dagar. Efter rådets möte då stora angelägna frågor dryftades, började festens ceremonier.

Fascinerad hade hon lyssnat till sagorna och deltagit i sångerna med vidöppna sinnen och varit med i lärolekarna full av inlevelse och fått förstå deras djupa innebörd.

Invigningen i kvinnornas krets hade skett och för första gången hade hon fått vara med i de initierades svetthydda varifrån hon fått födas på nytt – nu som kvinna, inte längre barn.

Hon hade tagit till sej allt, älskat det och sedan dess – längtat efter att få vara "så nära" igen. Det sommarmötet hade verkligen givit henne oförglömliga minnen vilka lämnat djupa och angenäma spår i hennes själ.

*

Då, den gången – mitt i festytan, tvärs genom vimlet av glada människor hade hon och Varg upptäckt varandra. Med magnetisk dragningskraft möttes deras händer i dansen till allt levandes ära.

Så hade dom aldrig dansat förr, var och en, blev för varandra symbolen för livet självt och fick ta deras nakna hyllning till stenarna, gräset, träden, fåglarna, fiskarna, de mångbenade och alla fyrfotadjuren, människorna, Moder Jord och Fader Sol och Vännen i nattens mörker – Syster Månevit, nattens öga och allt som andats i det gångna, i nuet och det kommande.

Andra unga flickor och pojkar hade gjort sina närmanden, försökt ersätta den ena eller den andra, men innerligheten mellan Varg och Gasell hade gjort dom oskiljaktiga och det virvlande folkhavet hade svept bort dessa konkurrenter till en annan framtid.

Även i dansens vildaste extas hade dom oavbruten kontakt med varandra. Det var kärleken som förde deras dansande längtan till ett eget rum mitt i vimlet och i dansens slutskede när deras kroppar omslöt varandra, visste hon att hans namn var Varg. Inte för att han hade uppfört sej som en varg utan därför att det var hans innersta väsen.

Nu stod han med elden mellan sej och sin flicka, han "Varg den stolte"! Det ansågs inte alltid fint med stolthet, men han hade svårt att böja sej, speciellt när han kände sin uppfattning stå närmare sanningen, än den som var av annan mening och det oavsett om den personen hade större auktoritet, högre ålder eller erfarenhet. Han kunde bara böja sej om han förstod att han hade fel, men då gjorde han det utan skam. Alla kan ha fel hade han förstått – även han.

Hans föräldrars uppfostrargärning hade inte varit lätt, det visste han. Så småningom hade dom insett att det var bäst att lämna honom att söka sin egen väg. Det hade han gjort och nu stod han här och betraktade sin flicka. Om krafterna ville skulle dom snart dela hydda. Gasell, den vackra gladlynta och spralliga jätan från

landet nära havet i söder, som så oförväget kommit in i hans liv, henne ville han dela livet med, han kände utan tvekan att det var rätt – det var livets vilja.

Elden brann i natt för deras förening, mötet med förfäders andar och moderns gåva – sanningen om deras bestämmelse och vägval. Det var för dom elden brann och inför denna livsavgörande ceremoni kände Varg sej mer upprymd och förväntansfull än då han gick in i männens krets från skaran av pojkar.

Detta var större, man blev ju man tids nog. Men vilken kvinna ”Den stora Moderna” ville ge visste ingen, inte heller om det skulle ske i kärlek eller om de äldre och kloka skulle göra valet. Men nu var det livet som valt och underbarare flicka än Gasell kunde han inte tänka sej. Glädjen inför detta livets avgörande steg, trängde ändå inte undan allvaret, som föresten alltid präglade hans stolta hållning.

Kylan från mörkret kröp på hans rygg, men hans ögon smekte flickan, hans Gasell. Hennes nakna kropp återkastade eldens varma ljus, men om han kände henne rätt så var det inte bara elden som fick hennes skinn att glöda.

*

Det var ett stort steg dom nu var beredda att ta, Gasell visste det och gjorde det med glädje. Hon ville se honom skratta och dansa och var väl medveten om att han helst ville ta ett språng över elden, lyfta henne högt på sina starka armar, sänka henne mot sin bringa och låta hennes sköte långsamt smekande glida ner över sin spända mage till hans underbara glädjelans som hon så villigt öppnat sitt sköte för då,, under Livets dans och många, många gånger därefter.

Nu hindrade stundens allvar sådana lekar. Det var för deras sökande svetthyddan gjorts i ordning, det var deras band som skulle knytas eller förbli oknutna.

Hon visste mycket väl ceremonins stora betydelse, men kunde inte låta bli att skoja lite med sin allvarsamme vän. Med en retsam glimt i sina bruna ögon skickade hon en kyss över de flygande lågorna och började röra sej så där eggande som hon visste att han älskade att se henne. Mjukt rörde hon sina höfter som i kärlekslek och lät kroppen följa med i de böljande rytmiska rörelserna.

Varg såg och log sitt trygga varma leende mot henne och kände att hennes dans fick sitt svar i den dunkande pulsen i hans lem och hans leende blev ett tyst lyckoskratt som mötte hennes längtan till hans famntag. Han tog fatt hennes dans och som alltid när hon eggade honom, reste sej hans mandom som det fina löfte den var.

Gasell gladdes åt sin Vargs tveklösa vilja men lusten i hennes sköte som väckts ur sin slummer fick henne att tankfullt sänka blicken.

Det var inte bara lek och sprudlande ungdom, det var livet som kallade hennes kropp. Det var en blivande moders längtan och kärlek till de små – livets länkar, som genom henne bidade sin tid i det stora kretsloppet.

Båda ville ta emot en liten syster eller bror i sin kärlek, den kärlek som växte stark mellan deras själar, med sina rötter i livets obändiga längtan och grenarnas skimrande blad tillitsfullt vända mot morgondagens hoppfulla möjlighet. Gärna hade han tagit ett språng över lågorna och givit sej hän åt kärleksdansen med sin kära.

Dansen och elden gjorde dom varma i både kropp och själ och för ett kort ögonblick uppslukades deras sinnen av sina kroppars längtan...

Då kallade Schaman. Han var klar med sina förberedelser. Han log varmt åt de livliga ungdomarna och gav Gasell ett tecken att stiga fram.

Efter ett kort men talande leende till sin vän lämnade hon elden, ställde sej på fällen som låg strax utanför hyddans öppning där Schaman stod redo att ta emot henne. Efter att ha renat henne med rök och kallat hennes maktdjur till hjälp bad han henne att stiga in i Moder Jords sköte. Hon lade sej på knä och kröp in genom den trånga öppningen.

– För mina förfäder, sa hon in mot sitt hjärta, så som brukligt var, ett tecken till sina dagars upphov att även hon var beredd att göra sitt för sitt folk och för livet. I det ögonblicket tänkte hon alltid på sin mor och hennes mor och de band som likt en navelsträng gick från henne genom ett obrutet pärlband av kvinnor som löpte genom tiden, från nuet till början, ända till skapelsens första skälvande andetag, till Urmodern som födde kärleken till jorden.

*

Varg hade följt henne med blicken när hon ställde sej framför Schaman. Han såg henne ta emot Schamans råd och de makter han kallade till hennes hjälp. Han deltog i allt med tillförsikt. Slutligen såg han hennes fina stjärt lysa av eldens sken när hon böjde sej ner vid hyddans ingång. – Du stora Moder vilken flicka, suckade han och såg henne försvinna in i mörkret.

*

Mörkret slöt sej kring henne och hon trevade sej medsols till sin plats i söder där det fanns en torr halmbädd för henne. Nu kände hon sej lugn, nu var hon hos Moder Jord.

Hon gjorde sej redo att öppna ta emot den kärleksvisdom och den kunskap som hon skulle behöva – som människa, kvinna, mor och älskarinna...

Svagt såg hon, nu när hennes ögon vant sej vid mörkret, den dunkla inre glöden från de heta stenar som lagts i hyddans mitt, Moderns hjärta, som ville värma sina barn och låta sin glöd genomlysas deras sinnen och kanske uppenbara sanningen för dom, en sanning som dom skulle rätta sej efter, även om den inte kunde omfattas av deras drömmar och längtan. – Så var det, det visste hon och för detta kände hon en skälvande bävan i sitt hjärta, men också en hoppfull tillit.

*

Nu var det Vargs tur. Han vandrade runt elden och ställde sej framför Schamans kraftfulla gestalt, tog emot

alla hjälpbröder och hjälpsystrar som skulle ledsaga honom på hans väg denna natt. Tillsammans skulle han och hans flicka ge andekrafterna och sina förfäder möjlighet att invända eller ge sitt stöd till deras kärlek. Han ville ta till sej deras visdom och skulle följa deras råd.

Hans Totem skulle hjälpa honom att finna svaren på hans frågor och att förstå och tolka de budskap han skulle få. Han behövde vägledning i detta livets avgörande skede och vilka kunde vara visare än hans folks förfäder som vakade över sina barn och deras välgång. Och han visste att dom gärna gav de råd som behövdes för kloka beslut, bara man lärde sej att lyssna.

Han kände slaget över bröstet och visste att dom var med honom, hukade framför öppningen och viskade orden, "För mina förfäder" och gled in i hyddans mörker. Då han kröp in släppte öppningen in lite flammande ljus från elden, men så snart han kommit igenom och dörrhuden slutits bakom honom, slöt också han sina ögon.

Hon förnam honom helt nära, bakom sina slutna ögonlock såg hon honom. Hans lysande energi kände hon igen, den hade omslutit henne med sin obändiga kraft i deras virvlande kärleksstunder och den förde han med sej vart han gick.

Han rörde sej tyst medsols. Försiktigt förflyttade han sej utmed hyddans yttervägg. När han passerade söder kände han Gasells närhet vild och flammande, men utan att röra henne fortsatte han till sin plats i norr, där han fann den halmbädd som var ordnad där för honom.

Nu i hyddans varma mörker mindes han hörstens skördefest då Gasell och han tumlat om varandra här, ensamma efter en härligt stark svett, hur upprymda dom varit när dom efter det svalkande nattliga badet dragit sej undan de andra som gått till den stora elden och den nattliga samvaron.

Hand i hand hade dom istället återvänt till den fortfarande varma hyddan, rakat fram några heta stenar ur glöden i eldstaden utanför, burit in dom till hyddans hjärta, gropen för heta stenar.

I värmen och mörkret hade dom sedan lekt och älskat, vilda som kärlekshästar, våta och hala som sälar och hungriga och törstiga som vargar på varandras lyckliga kroppar, omättligen hade dom varit – ända till gryningen – då faktiskt hunger och törst gjort sej gällande på något annat också, inte så lite heller. Han log åt minnet.

Nu i hyddans mörker när hans ögon vant sej, såg han henne ändå för sin inre syn, hennes böljande hår som inramade hennes ovanligt smala ansikte och de vakna ögonen, livets källor som han älskade att drunkna i. Hans kärlek gjorde nästan ont i honom. Att leva utan henne nu,,, otänkbart. Ändå visste han att han skulle foga sej, om livet så ville, men då skulle han också leva resten av sin tid med sorg i sitt hjärta.

Med sin vidöppna själ såg han hennes ögon glimma i det svaga skenet från de heta stenarna och hennes kropp utstrålade mjuk stark förtrolig tillförsikt. – Ja, tänkte han, tillförsikt är det bästa jag kan möta livet med. Så snart han tänkt den tanken, kom hans lugn tillbaka och hans kärlek gjorde inte längre ont.

Han lade sej tillrätta, koncentrerade sin vilja på att finna vägen, lät sin inre flammande låga lysa i mörkret. Nu var han redo att lämna sin kropp på halmen och kände friheten sakta ta honom till sej.

Efter en stunds djup tystnad i hyddan kom också Schaman in och med honom fler heta stenar. Eldens och Vattnets väktare, två skuggor i natten, två bybor som hjälptes åt att hålla elden brinnande och föra in glödande stenar och vatten i hyddan. Hettan spreds där inne, stenarna gav sin glöd till mörkret som nu tog

emot dem alla i sin tidlösa famn.

Han hörde hur Schaman i ett allt mer avlägset fjärran bjöd in ljusets och mörkrets makter, välkomnade var och en efter sin egenskap, att dela sin visdom, till hjälp och nytta, med livets barn.

Med slutna ögon lät dom sina kroppar bli tunga i halmen, gav sej åt Jordens famn, mörkret, ursprunget och evigheterna som öppnade livets mysterium och lät deras vakna sinnen i virvlande tyngdlös dans lyssna till de första orden,,,

– En gång var kärleken, en ensam längtan...

* * *

Själars möte

När mörkret tagit henne till sej erfor hon närvaron av det oändliga livets mysterium i vilket hon nu ville söka den vishetens ledning och råd som skulle gagna de levande, ge henne insikt och förmåga att välja rätt i livets svåra val. Hon visste att den förmågan var den värdefullaste egenskapen en människa kunde få, näst förmågan att älska. Att vara rättrådig var förmer än slughet och list. Att föredra sanningen, om än grym, var förmer än att välja lögnen om än förklädd i nytt och vackert skinn och att se genom ytans förföriska glans var något hon verkligen ville lära sej – hon misstog sej så lätt och klandrade sej sedan för att vara alltför godtrogen.

Vågor av hetta förde henne in i delaktighetens uppgående i allt och erfor makternas närhet som en del av sej själv. Hon reste sej ur sin kropp och lade ner sina frågor framför sej och i nästa heta andetag såg hon dom blekna, förflyktigas och svepas bort. Nu var hon ensam och helt omgiven av det varma mörkret. I sitt innersta som också innesluter allt, sa hon sitt själsmamn och fann frid till sitt hjärta, fann också vägen ut ur mörkret.

Lycklig som ett barn sprang hon mot kärlekens möte, sorglös som ett älskat barn svingade hon sej mot ljuset. Med evigheten och allt i sitt hjärta längtade hon sej ut ur morgondaggens gnistrande vattendroppe, strålade som regnbågsljus ut i gräsets svala bädd, sträckte ut sin hela längd och drack sej stark av solens strålar, vädrade i vinden med känslig nos, lyssnade förbi det hörbara mot nuets och livets förväntan med sin själ som nu var fri att söka svar till sina frågor.

Hettan sköljde över honom i rytmiska vågor, ackompanjerades av det fräsande ljudet när vatten hällades över stenarnas glöd och fyllde snart mörkret helt, pressade den annars så ståndaktige ynglingen mot hyddans möjligen lite svalare golv. Han tänkte fortfarande kroppens tankar. Så hett hade det inte varit i någon svett han tidigare varit med om – var hans sista reflektion i människokropp.

Hans själsnamn gav återklang i varje fiber i hans väsen, en skälvande ristning i armar och ben. Sedan reste han sej på alla fyra i sitt inre landskap, vädrade i vinden, sträckte nosen mot skyn och gav till några korta skall för att ge sej till känna, han var här nu.

Hon såg honom komma. I glädjesprång mötte hon honom och dom rullade om varandra ivrigt nosande och slickande för att bekräfta och ta emot varandras kärlek. För första gången fick hon helt kontakt med sitt innersta väsen. Varginna var hon nu helt och fullt i sin upplevelse. Hon kände sina muskler spännas och smidigheten i sin kropp och njöt av mötet med sin vän. Hungern och jakten ändade leken och skilde vännerna åt. I evigheter strövande dom vida i vargarnas land, levde vargarnas liv, föddes och dog, för att födas igen.

Men ett blekt litet minne lämnade aldrig deras sökande själar, höll oron vid liv i deras blod och gav kraft åt deras rastlösa längtan.

Vittring av vatten

Vinden bar ett budskap till honom. Prövande sträckte han nosen mot luftens rörelse. Det var något mycket påtagligt, något mycket nära som verkligen angick hans liv, det kände han i hela sin pälsklädda kropp och måste ta reda på vad det var.

Först på måfå släntrade han iväg, ändrade riktning när informationen i vinden stod klar, närma - fjärma - ändra riktning igen, närma, där var vittringens huvudstråk, starkt, klart, tydligt som ett spår. Nu ökade han takten, sträckte ut och sköt ifrån med bakbenen.

Han älskade att flyga fram så här över slätten, tassarna rörde knappt marken. Skogsranden kom snabbt närmare. I skogen skulle det inte gå att springa så fort. Det fanns sånt han måste akta sej för, sånt som manade till försiktighet kunde vara dolt bakom trädens stammar.

Innan han nådde skogen saktade han farten, antog en avspänd lunk som tillät honom att studera omgivningen och välja lämpligaste väg. Vittringen gav honom ibland fler alternativ, men han valde utan att reflektera, alltid det som förbrukade minst energi och gav bäst skydd, eller bäst sikt för att inte överraskas. Vägvalet var inte jägarens nu, utan sökarens. Det förhållningssättet var inte främmande för honom, han var nyfiken av sej – när han inte var hungrig, för då var han jägare och skulle ha intresserat sej för allehanda spår som korsade hans väg och knappast inte som nu halvt skrämman slag på några hjortar som i full panik sprang åt alla håll. Dom råkade stå mitt i vittringens stråk, men han ägnade dom knappt en blick. När dom insåg att han inte var ute efter deras blod lugnade dom sej, stannade, spanade efter honom med vilt bankande hjärtan och fnysande mular.

För ögonblicket funderade han inte mer över deras förehavanden, noterade bara att dom fanns, innan han åter absorberades av spåret som nu var oemotsägligt starkt och sa honom, nära, nära, varm päls, kall nos, mjuk tunga.

Varginnan spanade från sin utkiksplats över skogen mot horisonten i fjärran. Ända sedan solen börjat dagens vandring hade hon inte varit sej själv.

Marken hade talat om något förestående stort. Gräset prasslade om det som skulle hända. Träden susade löftet om det förestående i sina kronor och vinden förde det till molnen som lät det dala som virvlande stjärnor högt över bergen där det sedan smälte till en yster bäck som forsade mot dalen, sjungande om livets stora gåva. På sin väg till havet flöt den in i allt, in i växandets rötter, in i törstande strupar och ut i urhavets famn.

Hela hon var en del av löftet, det flöt i hennes blod. Hon visste att hon länge burit detta hopp undan glömskans dimma, denna längtan in i drömmen som nu ville skänka det åter till livet. Nära, så nära var hennes dröm, men ännu ogripbar, likt vinden från slätten.

Hon kunde inte förstå sin oro, den rörde så starkt vid hennes innersta, men gav ingen klarhet, inte heller något budskap att tyda, den grep henne obevekligt som storm eller fallande regn – men det var inte rädsla, mer en rastlös undran utan svar, eller kanske ett svar, en knappt förnimbar aning som fick hennes hjärta att skälva.

Hon reste sej och sprang ner till bäckens klara vatten för att dricka. Så snart hon släckt sin törst återvände hon mot höjden. Det var ingen dag för jakt. Tillbaka i sin skyddade lega såg hon åter ut över träden och skogarnas böljande landskap, lyssnade åter inåt, till sången om den stora gåvan som brusade i hennes blod och bars av hennes hjärtas dunkande puls, andades in den i sin vidöppna själ, kände den fylla sina sinnen, flyta ut i sin kropp, i benen, i svansen, öron och nos. Då i ögonblickets förklarande ljus, förnam hon svaret, svaret som var ett med hennes längtan, nu förstod hon sin oro och vaksamma väntan. Minnen svepte en fläkt av det förgångna genom hennes medvetande, en knappt förnimbar liten fläkt, men den gav ändå näring åt hennes hjärtas längtan.

Åter vaksam, med en annan oro i sitt inre blickar hennes gula ögon ner i dalen, nu bidar hon den som rör hennes själ, som hon anar är nära, så nära som hennes flämtande andning genom evighet av ensamhet och sökande vandring.

Han flöt fram i långsam skritt i mellan trädens stammar. För hans inre syn, från ett avlägset förflutet skymtade han vargamors ögon. Han stannade och höjde sin nos. Från hans strupe lät han höra en låg ton som fick stiga till en lång ylning, en hyllning, en sång från hans hjärta. Han avslutade den med några gläfsande bevekande ljud – som från en valp fast han nu var vuxen, men inför minnet av sin mor var han nog alltid en valp. Han svalde och ruskade på sej, sedan var han åter helt absorberad av närheten till den som kallade hans sinnen i vinden.

En bäck med klart kallt vatten korsade hans stig, efter att ha druckit simmade han över, skakade vattnet ur pälsen och fortsatte mycket vaksamt uppåt. Nu följde han stigar som nyligen trampats av tassar. Ett glest trädbevuxet berg höjde sej över skogen, dit förde spåret här var vittringen stark. Han stannade ofta och tog in landskapets alla detaljer, det var en fin plats, förutom bra skydd var det fina jaktmarker och vatten helt nära.

Plötsligt överväldigades han av vindens budskap, kände ett inre vilt begär sanslöst ta hans sinnen, oemotståndligt måste han höja nosen mot skyn och låta sin sång ljuda. Han samlade all sin längtan ända från

svansen och lät den strömma genom hela sin långsträckt kropp ut ur sin strupe. Nu talade han om att han var här och gjorde det utan fruktan.

Hon slickade sin tass och kom att se den som om hon aldrig sett den förr, en flyktig förnimmelse om smeksam hud rörde hennes själ, men nu fick hon inte fundera närmare på det. Ett ljud fick henne att lystra, nerifrån skogen hörde hon en utdragen ton stiga mot höjden. Som en pil sökte den hennes hjärta och träffade osvikligt sitt mål.

Omedelbart kom hon på fötter, i full galopp flydde hon högre upp mot höjden. Det var hennes stigar, hon kände varje krök och vindling och stannade först när hon kommit fram till en tryggare plats där det var bättre sikt mellan trädens stammar. Här ville hon vänta och se den som var på väg, se den som var orsak till hennes oro. Nu behövde hon inte fly, här hade hon uppsikt över stigen långt ner och skulle kunna sätta sej i säkerhet om det visade sej nödvändigt.

Åter hörde hon denna sång, från samma strupe. En inre bild av sneda gula ögon, lukten av blod och kött som stillar hunger. Minnet gav vika för aningens budskap om det kommande stora och nu såg hon en smidig skugga följa hennes spår mellan träden där hon nyss hade legat.

Han stod stilla en stund – lyssnande, sedan fortsatte han uppåt. Vittringens karaktär ändrades plötsligt, det låg något upprört i budskapet den bar genom vinden. Han förstod att hans sång nått fram och att upphovet till den lockande vittringen visste att han var här. Nu närmade han sej mycket lugnt och försiktigt – inte därför att han upplevde något hot, utan därför att han inte ville skrämma. Det skulle bara fördröja mötet. Snart ville han se den som drog hans nos till sin närhet med hans egen instinkts vilda kraft. Emellanåt lät han sin vargsång ljuda och lyssnade efter svar.

Med klappande hjärta rusade hon högre upp, hon kunde inte stanna, måste ha en bättre reträtt. Gläntan, tänkte hon, där har jag skogen åt alla håll och skydd av den stora stenen. Snabbt sprang hon mellan träden och nådde gläntan där hon med hasande tassar lade ut sitt spår i en vid cirkel. Den som förföljde henne kunde gått få springa runt här en stund. Sedan gjorde hon ett långt språng ut från cirkeln och in bakom stenen, klättrade upp på den, höjde sin nos mot himlen och lät höra sitt lockrop. Först lågt, sedan allt högre. – Nu vill jag veta vem du är, ville hon säga. La sej sedan väntande, dold av stenens kantiga form.

Plötsligt stannade han. Blick stilla stod han, utan att andas. Hans hjärta slog lika vilt som hjortarnas han skrämt, men av en annan orsak. En klar stämma steg, sjönk och tystnade. Nu visste han att valet av mötesplats var gjord och att han kunde komma. Det fanns ingen oro kvar i vittringen. Sångens klara toner födde en vild glädje i hans själ som han själv sjöng ut mot höjdens krön där han förstod att hon fanns.

Nu var hon redo. Nu väntade hon spánt med stigande undran, nyfiken på den som var på väg. Från dunklet spanade hon ut över gläntan och den plats där hon nyss sprungit in.

Utan brådska och nu utan att smyga släntrade han upp över krönet in mellan träden som glesnade till en öppen plats. Han gick ut där för att visa sej och kände att han var sedd. På en plats med fri sikt åt alla håll satte han sej. Trodde sej veta var ögonen gömde sej – han tittade inte dit, istället ägnade han sej åt sin päls –

tillsynes helt ointresserad av allt annat. – Hon måste få lite tid på sej.

Där kom han, brydde sej inte om hennes villospår, helt lugnt utan brådska satte han sej, slickade sin päls. Nu såg hon vem han var, hennes tvivel försvann. – Det var hennes Varg! Med en glatt gläfsande gnällning var hon nere på marken och flög i glädje språng mot honom på lätta tassar.

Mitt i hennes språng kom som en aning ett minne från en annan värld. Hon Varginna förnam i sin vilda själ – om endast bara för ett svindlande ögonblick, ett namn som bar en annan kropp en annan själsgestalt. Sedan var hon helt och fullt Varginna i glädjens nu, ett kärlekens möte med sin Varg.

När den första tumultartade glädjen lagt sej, la även vargarna sej bredvid varandra, gladde sej åt den längtade närhetens sjungande nu, svaret på deras undran var uppenbarat och oron som tidigare hållit dom i ovisshetens dunkla grepp var släckt.

Medan vargarna vilade inför nattens möjlighet till föda kröp dagen långsamt ned i skogens mossor för att vila. Till vila sökte sej även skogens andra djur som hörde dagen till, men dom som väckts av nattens mörker gjorde sej redo för sin jakt. Det fanns alltid magar att mätta, det var en oskiljaktig del av blodets sång.

Så småningom hade vargarna stillat sin hunger, lagt sej till ro i gryningens tilltagande ljus. Dom vilade till strax före soluppgången, då dom utan att förirra sej i tankar och komplicerande frågor, lydde sin inre nödvändighet.

Ordlösa, men med talande kroppar, vargaögons språk och deras själar gemenskap nådde dom samförstånd, reste sej i samma stund, sträckte på sina smidiga kroppar, buffade vänligt med långa nosar mot mjuk päls innan dom vägleda av sin djupa instinkt gav sej av på en lång vandring tillsammans.

Den brända jordens land

Färden gick mot landet som han kommit från. Dom lämnade skogarnas skymningsland bakom sej, vandrade mot soluppgångens flammande ljus och de höga bergens taggiga rand.

Den första dagens vandring förde över det vida slättlandet, genom bergspassens portar och slutligen in i den stora torkans brända land. Dygnet ljusa del led mot sitt slut. Snart skulle natten åter råda, svalka skulle skänkas åt deras tassor som trampade på utan klagan, ännu i ovetskap om de mödor som skulle komma.

Lågorna i fjärran lade sej och ersattes av en mörk glöd som långsamt gömde sej bakom horisonten, lämnade himlens sammet i ett djupt violett nästan svart mörker där stjärnornas tusental glimmande sände sitt milda ljus över deras stig.

Oförtrutet vandrade dom vidare i nattens tystnad, med hörseln skärpt och nosens känsliga förmåga vakande för att i tid upptäcka stort som smått och kunna söka skydd om det skulle bli nödvändigt. Visst, det var dom

som var rovdjur, men det fanns också andra, pumor, stora ormar och drakar med vassa klor som gärna skulle mata sina hungriga ungar med deras kött. Men en vandrande varg, med respekt för dessa varelsers vilja till överlevnad provocerade inte till onödig närkamp, eller lät sej överaskas av deras smygande försåt, förstod att undvika strid och onödigt slöseri med dyrbar kraft.

Plötsligt stannade dom båda med vädrande nosar. Det fanns vatten alldeles i närheten. Ett stycke bort, framträdde en dunkel formation ur natten. Hotfullt tycktes den ruva över sin skatt, en av livets nödvändigheter, vatten. Det var något dom inte kunde undvika, när det gäller vatten måste dom kämpa – om så behövdes.

Försiktigt närmade dom sej svarta tysta siluetter, stora träd som reste sina grenar mot himlens stjärnljus. En oas kring en källa – en välkommen men ändå dystert sorglig upptäckt. Det var som om den ensamma skogen förvisats från sin rätta plats och tvingats till avskildhet och isolering här i torkans land – ett land som rätteligen borde vara täckt av gräs och gröna skogar med glittrande sjöar i dalarnas djup. Men så var det inte nu, och varför det inte var så funderade inte vargarna för ögonblicket på. Istället ägnade dom all sin uppmärksamhet åt hur dom på bästa sätt skulle närma sej det som lockade deras dammiga nosar.

Någonstans där inne i under träden visste dom att vattnet fanns. Om det inte var någon annan där med avvikande mening kunde dom dricka och kanske finna en skyddad plats för en stunds välbehövlig vila. Med stor försiktighet smög dom in under trädens stora dunkla kronor vilka la marken mellan deras stammar i totalt mörker. Vargarna vädrade i den svala luften under träden efter fara, men ingen färsk vittring avslöjade närvaron av, varken jägare eller byte. Långsamt smög dom vidare tills dom stod i en glänta med ett litet vattenhål i mitten. Det var detta vatten som gav grönskan runtomkring att dricka, så även nu två vargar på vandring som tacksamt släckte sin törst. Honan först medan hannen höll vakt.

Men allt var lugnt mellan träden och då dom druckit sej otörstiga sträckte dom ut sej i det svala gräset för att vila. Mycket stilla låg dom under stjärnornas gnistrande kristaller som strödda i det stora mörkret glimmade sina budskap inför deras undrande ögon.

Ingen av dom somnade, båda låg med halvt slutna ögon i vaksam vila. Deras sinnen var öppna mot jorden, deras hjärtan mot varandra och deras själar mot detta kosmos som välvde sej kring deras irrande liv.

Dom låg orörliga tills morgonljuset åter släckte stjärnorna. Fåglarna i de stora träden vaknade och förkunnade att solen snart skulle stiga över jordens rand i fjärran.

Vargarna reste sej och förorsakade ett upprört hallå bland fåglarna, men de grå skrämmande skepnaderna drack tyst och sökte sej sedan ut ur den ensamma skogen för att återta sin vandring om vars mål dom ingenting visste, lika lite som varför dom givit sej av. Det var deras inre nödvändighet som ledde deras steg, en längtan ur vars dröm deras mod fick sin näring. Vandringens mödor skrämde inte vargar vars hjärtan omedvetet sökte ögonblickets insikt, ögonblicket då deras bestämning skulle uppenbaras och deras liv skulle inriktas på att uppfylla den.

Solen brände redan deras ryggar. Skuggorna som först i den tidiga morgonen sträckt sej från deras tassar mot horisonten, kröp nu längre och längre in under deras kroppar i skydd mot den obarmhärtiga hettan. Slättlandet framför dom föreföll oändligt. De träd och buskar som tidigare prytt dess yta hade inte fått fäste här ute, marken var hård och så gott som naken. Det var bara enstaka tistlar som lockande med sina

blommors färg, men höll allt på avstånd med sina vassa taggar.

Luften blev allt hetare, den flimrande över marken och fick horisonten att flyga. Vargarnas lätta vägvinnande skritt hade visserligen sparat deras krafter och hitintills givit dom möjlighet att hålla ut. Oförtrutet vandrade dom vidare, men deras tungor brände av törst och hängde långt ur flämtande käftar mellan vita vassa tänder. Det var en het torr hopplös törst, men ingenstans i denna livlösa ödslighet fanns så mycket som vittringen av vatten.

Deras vandring förde trots allt mot solens vila, långsamt – alltför långsamt dalade det glödande ögat mot natt. Slättens hårda spruckna jordskorpa hade övergått till öken – en torr, steril, mängd av sand som tröstlöst oändlig låg framför deras trötta blick. Den dagg som kanske fallit här någon gång, hade för länge sedan druckits upp av sanden, eller snarare den lika törstigt heta luften och lämnat de få grässtrån, som på något mirakulöst vis överlevt, att stilla rassla i den tröstlösa vind som oupphörligt svepte över denna värld av torka.

Nu kom natten, mörkret, svalkan och sedan kölden. Det var deras andra natt på deras vandring och till en början hälsade deras törstande kroppar vilan med lättnad. Varför måste dom tränga in i detta dödens väntrum, detta livlöshetens hemvist. Helst ville dom återvända till skogens rike, men något hindrade även den minsta lilla ansats att tänka en sådan tanke...

Det fanns ett mål för deras vandring och dit måste dom, om det så skulle kosta deras liv.

Flämtande tungt, låg dom nu bredvid varandra i den tilltagande natten. Deras kroppar domnade bort för att lämna deras sinnen att drömma om strömmande vatten och skuggande träd och fick dom att glömma den plats där dom låg. Men snart sökte ökenkölden märgen i deras ben och fick deras kroppar att skaka. Vilan blev därför kort.

Gryningen liksom målet var avlägsna, vandringen måste fortsätta, men nu med värkande tassar, hängande huvud och släpande svans. Tunga steg i sanden fick deras kroppar varma igen, men törsten hade inte tagit någon vila, den brände som förut i dammiga strupar.

Det stora mörkret

Efter nattens mödosamma vandring, avbruten endast för en kort vila strax före gryningen, varefter åter en lång släpande plåga tog sin början. Hela förmiddagen hade dom envist fortsatt, tills dom nu kraftlösa, flämtande, på gränsen till uppgivenhet, låg bredvid varandra på den heta marken.

Det obarmhärtiga ljuset från solen förbrände allt som inte var ren stark vilja till liv och denna dags hetta överträffade gårdagens. Dom insåg att dom inte kunde fortsätta såhär. Det var helt avgörande att finna vatten, annars skulle dom bli liggande som de andra vita benen, dom emellanåt passerat.

Det var något vid sandhavets rand som drev deras nästan medvetlösa kroppar att inte ge upp, fick deras

vilja att inte släppa sin ande, trots evighetens lockande sömn som gjorde deras ögon tunga.

Mot himlen i fjärran avtecknades en ensam gestalt mot horisonten. Med den lilla kraft dom hade kvar och en liten ändring av riktningen på deras hasande steg, tog dom sej närmare detta enda avbrott i ökenhavets fullständiga monotoni. Det fanns ingen väg förbi i detta livsförgätna land, dunkelt anade dom att det inte var något bortom denna ökens ände, där var allt slut och tomhet. Om inte detta var deras mål fanns inget mer att hoppas på än döden.

Med hängande huvuden släpade dom sej närmare. Deras heta andning kom stötvis och fick deras lungor att rossla, men den gav inte längre någon svalka i deras torra strupar. Deras ben gjorde trots allt fortfarande sitt tappra arbete, om än mycket långsamt.

Gestalten dom strävade mot såg en stund ut som ett stort djur som inväntade anfallets ögonblick, orörlig stod det inför språnget mot sitt villebråd. I det tillstånd dom släpade sej framåt skulle dom inte vara något annat än ett byte, skulle varken orka försvara sej eller fly. Det fanns ingenstans att ta vägen. Så långt man kunde se var det nu bara sand, sand och åter sand.

Nu, på utmattningens gräns existerade inget val, dom måste närmare, det kunde vara deras räddning annars skulle det bli deras grav, undergången skulle inte vänta länge, det förstod dom.

Vad hade det varit som drivit ut dom på denna vandring, undrade dessa vilsna vargasjälur utan att minnas. Det föreföll så avlägset nu när deras slut närmade sej. Omtöcknade och på gränsen till att inte orka en enda rörelse till, stapplade dom ett mödosamt steg i taget och var nära att falla i varje gång dom skulle flytta en tass. Långsamt närmade dom sej det enda som förutom solen kunde ge någon riktning. Det gick verkligen inte fort nu och deras kraftlösa tassar ritade fåror mellan sina avtryck i den heta sanden.

Deras vacklande gång gjorde ändå att dom kom närmare detta märkliga fenomen som styrte deras steg så länge nu. Det kändes som en evighet, som om dom av någon anledning blivit dömda att ständigt vandra mot, vad visste dom inte, det liknade inget dom tidigare sett.

Helt förbi av den brinnande solen och deras kroppars brist på vatten, ramlade orkade inte längre deras trötta ben, båda djuren sjönk uttröttade ner i den glödheta sanden.

Först kändes det bara skönt. – Det var över, nu var det bara att vänta på slutet. Men en sista gång ville dom se sin vän och följeslagare på detta livets sista äventyr. Med möda öppnade dom ögonen, försökte vrida sin huvuden mot varandra, lyckades med stor svårighet, mötte varandras matta blick som ville säga – farväl min vän, min kärlek, det var väl inte så här vi tänkte oss,, men...

Deras ögon sa något annat. Livets flämtande vilja talade om livets kamp och vargars kärlek. – Vi ville möta nya ögon, höra nya stämmor i vår flock. – Vi ville liv... Liv! Det vill vi än.

Det var vad deras livsvilja behövde veta för att inte helt ge upp. Som ett under kom dom åter upp på sina tassar. Omedvetet rördes deras ben, avståndet krympte för varje hasande steg och efter ytterligare en evighet – genom deras sinnens töckendimma, började dom kunna skönja vad det var där framme i den flimrande hettan.

Det såg ut som stora stenar,,, det var stora stenblock. Förvisso hade dom inga ord för det dom såg, men det var en portal, ett tidens nålsöga, en tillflyktsort för glömda drömmar, en förtvivlad längtans sista utpost, för det förlorade livets hopp, ett uråldrigt monument här i ett hav av brinnande sand.

Ur sanden reste sej två stora stenblock bredvid varandra, som två benpar. Över dessa ben låg ett annat block – en kropp och på den ena änden av detta liggande stenblock, låg ytterligare ett mindre. Det var det som sett ut som huvudet på det stående, spejande djuret.

Under kroppen, mellan benen bildades en öppning eller ett rum. I en annan tid hade det varit en gång – en port, en öppning i tiden. Men inte heller sådana reflektioner tog någon energi från de arma vargadjuren. Det fanns inget tecken på något liv någon stans. Det enda som avvek från den övriga öknens ödsliga sandhav, var att det vilade en kraftfull, nästan påtaglig ro kring denna plats och att det i en ring runt det stora spejande stendjuret, låg andra stenar som till största delen var dolda i sanden.

Mycket försiktigt gick dom så nära att dom såg skuggan under det stora stenblocket. – Fanns här någon fara? Var det en fälla? Skulle den stora stenen falla ner över den som beträdde platsen, med den lockande skuggan?

Efter att forskande studerat det hela en stund, konstaterade dom, att vad än det kunde vara, så stod det där det stod, till synes fullkomligt ointresserat av vad som till äventyrs kunde röra sej i dess närhet.

Trots att stenarna hade mejslats av årtusendens flygande sand, bar deras ytor fortfarande spår av symboliska slingor och tecken vars innebörd dock inte kunde tydas av vargar.

Fortfarande avvaktande gick dom närmare och plötsligt stannade dom... Lukten av vatten drog i deras torra nosar. Inför detta löfte om fortsatt liv, spreds ett upprört lugn genom deras trötta kroppar. Nu kunde inte deras försiktighet hålla dom tillbaka och med stor lättnad släpade dom sej in i skuggan under det stora stendjurets kropp.

Utmattade lät dom sina flämtande kroppar sjunka ner på den förhållandevis svala marken. Nu låg dom helt stilla, en lång stund kunde dom inte röra sej över huvud taget, men på något vis och mot allt förnuft kände dom att dom kommit hem.

Livets slut...

Det var ingen lång vila dom unnade sej. Vattenlukten gav en plågsam medvetenhet om deras stora törst. Så småningom reste dom sej, tvingade att finna lukten ursprung. Deras torra spruckna nosar sökte på marken och fann en plats nära det ena stenblocket där en liten fördjupning i sanden lät ana en möjlighet.

Vargarna kämpade mot tröttheten i sina kroppar och började gräva. Sanden blev fuktigare ju längre ner dom kom, vilket förklarligt nog ökade deras iver. Snart arbetade dom som besatta, nu utan att känna den trötthet som annars borde gjort att dom legat kvar där dom tidigare låg och bara väntat på att få dö.

Men krafterna ebbade snabbt ut, mödosamt kämpade deras trötta muskler vidare, tvingade av vittringens

löfte. Så gått det gick skyfflade deras såriga tassar fuktig sand ur det allt djupare hålet. Plötsligt skrapade klorna mot något hårt, längre än så gick det inte att gräva. Där var det stopp.

För ett ögonblick dog dom. För ett ögonblick upphörde deras hjärtan att slå. Var det urberget deras klor skrapade? Urberget där lite, lite vatten sipprat fram ur en spricka, fuktat sanden under tusen år, men inte mer än fuktat, men för att en varg med torr och brännande tunga ska kunna släcka sin törst, behövs det mer än flyktig fukt.

– Nej!!!!, skrek deras inre, tvingande, uppfordrande. Om så det sista dom gjorde, i torkans land, var att klösa vatten ur berget, så skulle det ske. Besinningslöst, utan sans och förnuft rev deras blödande tassar i hålet, skrapade fåror i stenen, en kant, ett fäste för klösande klor och det hårda rubbades ur sitt läge. Långsamt öppnades berggrundens djup, ett brunnslock vältes sakta på ända.

Djupt där nere i mörkret hördes ljudet av rinnande vatten och en sval luftström steg mot deras heta flämtande andning. Där nere i avgrundens mörker, oåtkomligt för deras törstande strupar, fanns det som skulle ha betytt liv. I alla fall för stunden, men nu var deras krafter slut. Helt förbi sjönk dom ihop på var sin sida om hålet och genom utmatningens töckendimma, såg dom sorgset varandras dammiga kroppars pälsklädda ben försvinna i medvetlöshetens barmhärtiga natt, det stora mörkret tog dom i sin famn.

Livet var slut...

Dom visste att det inte kan levas utan vatten.



Livets källa

Den glödande middagshettans livsfientligt förbrännande höjdpunkt passerades. Dagen led långsamt mot afton. Solen lämnade motvilligt sin tron på himlens högsäte, skred i ensamt majestät mot sitt viloläger, men innan den sjönk ner bakom horisontens tandlösa rand och de sista strålarna slutligen skänkte öknen sitt mörker, lyste dom in under stenblockets skyddande valv.

Där låg två utmärglade vargar med nosarna mot varandra, över sitt gäckande vattenhål. Dom hade lyckats gräva fram det, det var starkt gjort efter en sådan vandring. Det hade varit törsten och överlevnadens vilja som drivit dom och dom hade lyckats med uppbyggande av sina sista krafter, men till vilken nytta. Endast en svag rörelse över deras revbens vågiga skuggor visade att dom fortfarande var vid liv.

En liten tid höljdes öknen i dunkel, men då horisontens ljus drog sej tillbaka, gav stjärnornas milda skuggfria sken landskapet en annan form och kontur. En stor frid la sej över ökenviddernas mjukt böljande hav.

De båda djuren kände den stora vilan närma sej. Deras liv och kärlek visades som bilder i deras drömmar där nu också andarna trädde in. Andar från svunna tider, då landet där dom låg var en skog och platsen ett altare i en lund av susande träd. På den tiden flöt en klar källa upp här mellan stenarna. Den hade friskt klart

vatten och för dåtidens levande varelser var det "livets källa". Men den tiden hade flytt in i glömskan, för tusen och åter tusen år sedan.

Andarna kom som vindar av ljus dansande över ökenvidderna, ilande till sin stenhamn i sandens hav, smälte samman med dessa stenkroppar som så länge vilat i glömskan. Åter fick dessa stenar liv, reste sej ur markens grepp, ruskade sanden ur sina manar, sträckte på sej som efter sömn och någon gäspade.

Då alla samlats intog dom sin plats i cirkeln och då dom kommit tillrätta började var och en i tur och ordning att tala, var och en på sitt vis.

Först ville dom hedra vargarnas tro på kärleken och deras obändiga vilja till liv. Sedan ville dom tala ur den vishet som kommer av uråldrig erfarenhet, att veta hur det var en gång och varför det sedan blev som det blev.

Dom berättade om livet i de stora skogarna, den susande vinden och det porlande vattnet och att den förbrännande himlaglöden som så envetet sökt bränna köttet från vargarnas ben, en gång varit den värmande solen, ljuset som generöst givit gräsets vilja liv. Gräset som i sin längtan ville betas av tusen och åter tusen mular. Det var på den tiden då sagorna föddes.

Vargarna fick lyssna till berättelser om den ärliga kampens heta blod och det varma goda köttet. Andarna berättade också om människorna, som i de stora skogarna lyssnade till livets visdom och med respekt och tacksam glädje levde som den stora moderns barn och lydde hennes bud, att väl ta vara på livets gåvor.

Sedan kom den stora sorgens tid när människornas sinnen blev sjuka – människorna försökte förtrycka sin instinkt och vände sej från naturens lagar. Dåraktigt skapade dom av ingenting en tro, som dom med våld och skräck försökte pracka på dom andra – det vill säga, alla utanför deras egen grupp, ras och inre krets, men dessa "utanför" gjorde likadant – dom grundade en annan tro, i deras ögon sannare, men egentligen var det ingen skillnad.

Den avlivade materien hyllade vissa som sin gud och kallade den "Pengar". Andra ansåg att deras gud såg den mänskliga kroppen som en styggelse och påbjöd att den skulle gömmas inför gudens ögon. Andra trodde att deras gud hade låtit offra sitt barn som en återlösen för en gammal synd som i gångna tider begåtts mot denne gudens bud. Det låter konstigt men genom detta offer skulle människor bli förlåtna för något deras förfäder skulle ha förbrutit sej emot. Generöst nog gällde det även för fienden om dom bara lät omvända sej till denne gud som sas vara den enda. Det fanns också dom som,, ja, ni skulle kunna få lyssna länge på alla varianter på mänskliga gudskonstruktioner, men vi ska inte trötta ut era öron, människor har mycket riklig fantasi.

Det sorgliga med denna fantasi gudsfostrar är att det fjärrar människor från varandra i stället för att förena. Det enda viktiga vi har lärt av dessa mänskliga villfarelser är att sanningen förenar, till skillnad från lögnen som utan kärlek söndrar för att härska.

På den tiden samlade de olika trosföreställningarna människor i stora skaror som ställde sej mot varandra. Fientliga riken växte upp lite varstans på jordens yta – man drog gränser och byggde höga murar till skydd mot de som inte trodde likadant. De andra ville säkert beröva det egna folket sitt livsrum och de

naturtillgångar man ansåg tillhöra just det egna folket och ingen annan.

Det var dessa människor som ofta skrämts till lydnad som högg ner skogarna för att bygga försvarsanläggningar och brände marken utanför de befästa murarna för att ”dom andra” – fienden, inte skulle ha något att leva av då dom – som man trodde, skulle komma för att förgöra och bestjäla. Och ironiskt nog – om denna fiende inte kom, gick man själv ut i krigs och plundringståg.

Människor försökte utrota varandra för att säkra tillgången på den Stora Moderns gåvor, endast åt sej själva – det vill säga dom med samma tro. I den kampen dödade man utan hunger och lät köttet ruttna. Och de som vann, tog jorden från de som förlorade och kallade dom avfällingar eller hedningar och jagade ut dom i det brända landet där dom fick gå under bäst dom ville.

Hela tiden höll man lögnen framför ögonen så att man inte kunde se sanningen. Lögnen kallade man för ”Den rätta läran” och gjorde allt för att tvinga de andra att underkasta sej den. Man hittade på en mängd frälsningsvarianter för att de oupplysta skulle kunna omvändas till den tro som segrat. Vanligen blev slaveri de omvändas öde dom tvingades som bot att slita för de som hade makten.

Om frälsningsmetoderna inte gav resultat var det bara att utrota dessa hedningar, dessa obildbara primitiva vildar, dessa djur. Man behövde inte dra sej för att ta livet av dom, det var ju närmast en välgärning och på sina håll hade man till och med börjat sköta avlivandet, av misshagliga folk och troselement, i industriell skala.

Få såg eller förstod det kompakta okunnighetens mörker som omgav mänskligheten under denna tid. De olika trosgrupperingarna hade samma nedvärderande syn på varandra och berättade samma skräckhistorier om varandras grymhet. Allt detta hade till följd att hat och rädsla växte mellan dessa grupper, oförsonligheten mellan folken på denna värld var nära att helt ta död på människans möjlighet att få leva sin kärlek, deras längtan förtvinade och jorden dog.

Helt levande hade andarna frigjort sej från sanden och satt, låg eller stod i den ring dom tidigare bildat som stenar kring portalen och de lyssnande djuren. Vargarna fick lyssna till vad var och en hade att berätta av historien och förstod att det var dessa händelser i det förgångna som var orsaken till deras långa vandring i livlöst land, men dom kunde inte förstå i vad mån det förgångna invercade på deras liv nu. Kunde inte den onda tidens elände få vara kvar i glömskans land och vad hade dom med människorna att göra om dessa tvåbenta nu ändå inte levde kvar här på denna jord.

Månen steg tyst upp över den täta skogens minne som likt dunkla skuggor ur öknens sand sträckte sej mot de lysande stjärnorna.

När alla berättat sin del av historien, tog den som först talat till orda igen. – Vattnet ska återvända, sa hon. Skogar ska än en gång bekläda denna mark, söka sina rötters fästen i detta hav av sand.

Vi har talat till era hjärtan, därför att hjärtan inte glömmet och därför att i era hjärtan vill kärlek bo.

Lyssna till er inre röst och låt stjärnorna som dansar sitt lov för kärlekens längtan i de ljusa rymderna lysa genom era ögon. Vattnet och livet ska komma åter till denna plats.

Hon lyfte sin mäktiga tass mot månens flödande silver och fortsatte med låg beslöjad röst som om hon talat direkt från en inre syn, ett ännu inte skådat ögonblick.

– Kärleken ska också komma åter till den stora Modern och ur hennes öga ska lyckotårar flöda för att släcka kärleksfolkens törst och föda deras längtan... Mjukt sänkte hon sin tass mot marken, som ett tecken till jorden, ett hoppfullhetens sigill. Far väl, sa hon sedan till de andäktigt lyssnande djuren. Drick er otörstiga. Drick er starka och gå inte ut samma väg ni kom in. Om allt går väl möter vi era barn och barnbarn, men valet är ert och deras. – För eller mot kärleken och livet, sådant det kan levas, här på denna jord. Hon gjorde ett tankfullt uppehåll innan hon fortsatte.

– Kanske möts även vi igen. Vi har väntat länge, men med tillförsikt och nu återvänder vi dit där tid inte är, redo att lyssna. Redo att finnas till hjälp och råd, så som den stora Modern önskade en gång. Men valet är ert. Far väl!

Under det hon talat löstes hennes konturer upp och hon återgick till stenens form. Även de andra löstes ur sin skepnad när dom i tur och ordning sa farväl och återtog sin plats i sanden. Allt blev åter stilla.

Under stenblocket var det mörkt men utanför badade sanden i månljusets vita sken. Vargarna låg som förut. Deras medvetanden hade återgått till deras kroppar som till synes livlösa, låg på den kalla marken. Deras andning var nu så svag att det bara var en tidsfråga när den skulle upphöra helt. Dom sjönk allt djupare in i barmhärtighetens drömlika töcken varur ingen återvändo finns, glömskans förlovade land utan plågor.

Men ännu en gång kallades dom tillbaka till nuet, till de pinade, utmärglade kropparna, till den rivande hungern och brännande törsten i deras strupar. Men den här gången var det en fullt påtaglig känsla av livets närvaro, som fick deras hjärtan att slå. Ett kärlekens svar på en innerlig bön. Det var en så främmande och svårtydd känsla i denna plågade värd att dom inte förstod vad det var innan dom frustande nös vattnet ur sina nosar.

Ur det hål dom grävt steg klart och kallt vatten. Prövande undersökte dom det med sina spruckna nosar. Det var verkligen vatten. Försiktigt började dom dricka och en sval ström av livgivande tårar från den stora Moderns öga letade sej ner genom deras svalg, ut i deras blod, ut i varje del av deras törstande kroppar som åter började tro på livet.

När dom hade druckit sej otörstiga lade dom sej nära varandra, betraktade skuggorna från månens ljus som blev allt längre, samtidigt som dom helt suddades ut. Där bortom horisonten visste dom att skogen fortfarande levde, därifrån hade dom vandrat, drivna av ett inre villkor, ett inre val, ett val för liv och kärlek. Dom kunde inte förstå sammanhangen ännu, men anade att deras vandring betydde liv eller död för deras släkte.

Gryningsljuset vittnade om att det väntade en ny dag alldeles under horisonten. Djuren låg trycka mot varandra, inneslutna i sej själva, lyssnade till minnet av andarnas röster. Budskapet dom fått framstod allt

klarare och en stor frid spred sej i deras sinnen. Jorden skulle få liv igen. Skogarna skulle få susa i vinden och göra solen mild. Barnen, deras ungar skulle få livets möjlighet, få växa i sin strävan till kärlek.

De susande trädens sång slöt deras ögon ...

Skogen

När dom åter vaknade var det redan långt fram på dagen. Solen brände den sterila marken som var utan tillstymmelse till liv. Dom såg länge på varandra. Var det bara febriga drömmar, allt dom upplevt under natten? Vilan hade ändå gjort dom gott, för deras kroppar kändes åter starka.

Fanns det verkligen vatten?

Dom reste sej och gick fram mot vattenhållet... Ja! Friskt och klart steg det dom till mötes. Med tacksamhet och stor lycka drack dom ännu en gång.

Ingen av de båda vargarna ville vidare under den glödande dagshettan. Det var bättre att stanna under stenblockets skyddande skugga. Det var också nödvändigt att sköta om såriga tassar och få dammet ur pälsarna.

Öron och ögon slickade dom åt varandra, även resten av varandras kroppar med deltagande ömsint intresse och framemot aftonen började dom se fina och välmående ut, som friska vargar gör. Dom mådde också mycket bra, ingenting av tröttheten fanns kvar. Nu var dom redo för återfärden.

Försiktigt lät dom vattnet skölja deras stupar en sista gång. Solen stod lågt och skulle snart nå horisonten. Nattens kalla mörker skulle vika för månens bleka ljus och dom skulle kunna fortsätta till morgonen. Skulle dom inte ha nått öknens utkant då måste dom finna ett annat skydd. Dom förstod nu mycket väl att deras vandring inte var utan fara och att det inte varit deras förtjänst att dom klarat sej.

Dom tänkte med förundran på det dom upplevt under stenblockets skyddande skugga. Då kom också orden tillbaka, viktiga ord. – "Gå inte ut samma väg ni kom in" Deras intresse vändes mot den andra öppningen och utan att fråga om orsaker förstod dom, att där började deras långa vandring hem.

Skymningen tilltog, vargarnas glimmande ögon möttes i dunklet, gemensamt höjde dom en framtass som en hälsning och ett farväl till drömmens andeväsen och ett tack för deras räddning. Sedan satte dom tassarna mjukt mot sanden, så som dom sett andarnas anförare göra. I samma ögonblick steg vattnet upp ur källan och flöt ut över marken, flödade ur djupet och letade sej ut i ökensanden medan vargarna vände sej mot den andra öppningen och vandrade ut i skogen.

Ut i skogen ?

Ja!??? Där det förut varit öken stod nu träd och blommor. Fåglar och andra djur skyndade mellan trädens stammar och en smal vältrampad stig ledde bort från källans vattenhål. Vinden susade högt där uppe i trädens kronor och luften var sval och mild. Det gick lätt att andas igen och benen bar utan ansträngning deras kroppar, men i varandras ögon såg dom stora tysta frågor.

Det var frågor som det nu, som livet bjöd, inte behövde ha svaren till. Den skog som vännerna gästade var så avgjort mycket trevligare, än öknens törst och heta sand. Oerhört lättade tog tacksamt emot förändringen och vandrade vidare in i skogens skymningsland.

Dom följde stigen som slingrade uppåt genom den allt brantare terrängen. Trädens antal glesnade och stigen försvann i den steniga marken. Ovanför randen där skogen slutade stod endast några få knotiga tallar som med långa krypande rötter sökte fäste i bergets sprickor. Dessa träd utstrålade seg vilja och uthållighet, två viktiga egenskaper för överlevnadens villkor.

Så småningom kom dom upp på berget, som med ljungen hukande i skrevorna höjde sin hjässa ur det böljande skogshavet. Där la dom sej att vila, sträckte ut sina ben och njöt av stillheten. Solen hade lämnat sin värme i berget, den letade sej in i deras kroppar medan vargarna lugnt gav sina tassar den omvårdnad som lång vandring kräver. Därefter hängav dom sej åt de vilda djurens vaksamt närvarande vila. En djup sömnlös avspänning, med alla sinnen öppna.

Där solen sjunkit bakom horisonten dröjde ett flammande stråk av purpur och guld, stillhet och frid fyllde deras själar med hoppfull tillförsikt. Ännu en gång kände dom att dom kommit hem, detta var deras land, ett land som bejakade deras liv.

Natten förflöt i detta lugn, tankarna i vargarna själar vävdes av drömmar och längtan och dagen ägnades åt att ännu en gång besöka vattenhållet, "livets källa". Sedan bidades aftonen med pälsvård och kel men strax innan solen nått randen för sin dagsvandring, när himlabrandens sprakande eld började tändas i molnslöjornas virvlande dans, såg de båda vargarnas gula ögon uppmärksamt ut över detta land som dom själva var en del av.

Vargarna spanade vaksamt över skogarnas böljande grönska, uppbrottets oro rörde åter deras längtan. Plötsligt reste dom sej och bådats uppmärksamhet var riktad åt samma håll. På andra sidan en dal som skilde berget dom stod på från ett annat, såg dom en samling raka lysande röda trädstammar höja sej ur den övriga skogen.

En tyst överenskommelse mellan deras själar bestämde nu målet för deras fortsatta vandring – de lysande träden. Denna gång var målet helt nära och inte riktigt obekant – något rörde deras minnen – något angenämt och viktigt – det dom vandrat länge för att söka – livet, liv och kärleksvilja, hem familj och ungar – deras längtan vävde drömmar kring den stig dom följde in i skymningsskogen, där deras tassar nu utan svårighet finner fäste i en allt snabbare och ivrigare fart.

Fast vargarna mestadels varit utan mat under deras sjäalars sökande och långa vandring reflekterade dom inte över det, fysisk hunger existerar inte under resor som denna. Jagar man och äter här i själens inre landskap är det blodets röst som manar att inte glömma kroppens sanna villkor. Drivkraften är en annan än den dagliga överlevnaden. Visioner och kunskap lockar – beseglandet av förbund mellan själar driver viljan

framåt till färdens vändpunkt, ögonblicket när sinnevärlden åter transformeras och de fasta formerna tar sin gamla gestalt, en skapnad som ändå inte – efter en sådan färd tillsammans med en älskad vän kan förblir densamma som den en gång varit.

Vargarna sökte sej nedåt på stigar till dalgångens botten. Utan att stanna passerade dom ljumma vattensamlingar som i bergets skrevor sjöd av allehanda liv. Nu i aftonen vågade sej grodorna fram på sina kavata små ben, ställde sej helt stilla för att med sina blanka ögon skåda solen, se det lysande klotet gå till vila, söka sin bädd bland kullarna långt, långt borta.

Andra små varelser som gömt sej i gölarnas bottenslam, sökte sej till ytan, där deras uppdykande skapade vandrande ringar, som i korsande mönster reflekterade den flammande himlen.

Väl nere i dalgångens botten stannade vargarna vid en bäck som i sin vindlande fåra strömmade genom skogen. Här var det svalt och fuktigt och deras öron uppfattade tusentals små ljud från allt som levde. Dom sänkte sina nosar mot vattnet för att dricka och omedelbart vid deras tungors första möte med bäckens vatten kom minnet tillbaka av det brusande vattnet ur källan, " Livets källa" det flöt här. Tacksamt lät dom det strömma in i sina kroppar och ut i varje del av sina längtande inre universum – där det togs emot som en gåva, ett löfte, ett livets löfte till sej själv – att inte svika. Inte svika sitt stora ansvar för alla de törstande själar som ingenting hellre vill än att i Kärlekens boningar få leka och leva sin längtan, låta kärleken få växandets möjlighet utan givna instruktioner, på livets egna villkor söka sin mening och leva den.

Än en gång fylldes dom av vattnets gränslösa kraft och med ystra språng tog dom sej över bäcken. I vattendropparnas gnistrande kaskader framför deras tassar, återspeglades dagens sista ljus och nattens första stjärnor.

När dom stod på den andra sidan skakade dom sina pälsar, vädrade i vinden efter främmande lukter eller okända faror. Allt tycktes dock lugnt därför fortsatte färden mot den högre terrängen.

Fast allt var annorlunda kände Varginna igen nästan varje sten vid den stig dom vandrade, en stig som inte använts av större djur på mycket länge. Hon tog ledningen utan annan värdering än att den som i stunden har den starkaste intuitionen tar sin plats i täten och visar vägen. Han såg hennes iver och följde tillits

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bizon med Poeter.se id #3078 innehar upphovsrätten